

Din jurisprudența recentă în materia organizării judecătorești și a statutului magistraților

1. Înscrierea, în vederea participării la un concurs de promovare, cu opțiunea „promovării efective” se poate realiza doar în condițiile în care există, la momentul înscrierii, posturi vacante alocate la instanța, respectiv parchetul pentru care se optează prin înscrierea la concurs.

(Înalta Curte de Casație și Justiție, Secția de Contencios Administrativ și Fiscal, Decizia nr. 3597 din 21 iunie 2011, Dosar nr. 3855/1/2011)

1. Circumstanțele cauzei. Conținutul Hotărârii Plenului Consiliului Superior al Magistraturii ce formează obiectul recursului

Prin Hotărârea nr. 236 din 28 aprilie 2011 a Plenului Consiliului Superior al Magistraturii, s-a respins contestația formulată de doamna judecător B.C. împotriva Hotărârii nr. 292 din 19 aprilie 2011 a Secției pentru judecători a Consiliului Superior al Magistraturii.

Pentru a pronunța această soluție, Plenul Consiliului Superior al Magistraturii a reținut că, prin Hotărârea nr. 292/19.04.2011, Secția pentru judecători a Consiliului Superior al Magistraturii a respins contestația formulată de doamna B.C., judecător la Tribunalul București, împotriva Hotărârii nr. 17/12.04.2011 a Comisiei de organizare a concursului de promovare a judecătorilor și procurorilor în funcții de execuție din data de 8 mai 2011.

În adoptarea hotărârii contestate în cauză, Secția pentru judecători a avut în vedere că, prin Hotărârea nr. 17/

12.04.2011 a Comisiei de organizare a concursului de promovare a judecătorilor și procurorilor în funcții de execuție din data de 8 mai 2011, a fost respinsă cererea de înscriere la acest concurs, formulată de doamna B.C., judecător la Tribunalul București, pentru lipsa posturilor de judecător alocate la concurs Curții de Apel București - Secția a II-a Penală.

Examinând dispozițiile legale incidente, respectiv art. 43 alin. 1 și 5 din Legea nr. 303/2004, art. 1, art. 4 alin. 2 și 3 și art. 6 alin. 1 și 2 din Regulamentul privind organizarea și desfășurarea concursului de promovare a judecătorilor și procurorilor, Secția pentru judecători a reținut că, distinct de îndeplinirea cerințelor legale de participare la concurs, prevăzute de art. 44 din Legea nr. 303/2004, republicată, cu modificările și completările ulterioare, pentru a fi posibilă participarea la concurs, este necesară alocarea de către Plenul Consiliului a unui post vacant, la secția și specializarea pentru care a optat judecătorul prin cererea de înscriere.

Or, Secția pentru judecători a constatat că la Curtea de Apel București - Secția a II-a Penală pentru care a optat recurenta nu a fost scos la concurs niciun post de execuție de judecător, astfel cum a rezultat din lista posturilor vacante scoase la concurs.

În ceea ce privește susținerea doamnei judecător conform căreia între noțiunea de *promovare* și cea de *participare* la concurs nu există identitate, Secția pentru judecători a reținut că cererea doamnei judecător a fost respinsă

pentru lipsa posturilor de judecător alocate la acest concurs Curții de Apel București - Secția a II-a Penală, și nu pentru faptul că aceasta nu ar fi îndeplinit cerințele prevăzute de art. 44 alin. 1 din Legea nr. 303/2004 pentru a putea participa la concurs.

2. *Motivele de recurs formulate de recurenta B.C.*

Împotriva Hotărârii nr. 236 din 28 aprilie 2011 a Plenului Consiliului Superior al Magistraturii, a declarat recurs d-na B.C., în temeiul art. 29 din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, criticând-o pentru nelegalitate și netemeinicie. Prin motivele de recurs dezvoltate și precizate, recurenta, solicitând anularea hotărârii recurate și implicit a Hotărârii Secției pentru Judecători și a Comisiei de Organizare a Concursului de promovare în funcțiile de execuție din data de 8 mai 2011 și, pe cale de consecință, constatarea dreptului său de a participa la concursul din 8 mai 2011 dar și obligarea intimatului la validarea rezultatului obținut la concursul susținut în sesiunea mai 2011, ca și la promovarea într-o funcție de execuție la Curtea de Apel București - Secția a II-a penală, a înfățișat următoarele critici și aprecieri în susținerea nelegalității actului contestat:

- încălcarea vădită a dispozițiilor art. 43 din Legea nr. 303/2004, republicată și ale art. 6 alin. 1-3 din Regulamentul de organizare și desfășurare a concursului de promovare a judecătorilor și procurorilor în funcții de execuție, ("Regulamentul"), derivând dintr-o interpretare confuză a acestor texte de lege;

- particularitatea speței derivă din interpretarea sintagmei *în limita posturilor vacante existente la tribunale și curți de apel, după caz, la parchete*, cu privire la care Plenul Consiliului Superior al Magistraturii și Curtea de Apel București au oferit interpretări diferite;

- clarificarea situației postului pentru care a optat reclamanta și cu privire la

care nu avea certitudinea că nu este vacant în momentul înscrierii la concurs, a avut loc după data anunțării concursului, respectiv la data de 28 aprilie 2011, potrivit hotărârii nr.254 a Plenului Consiliului Superior al Magistraturii prin care s-a decis ocuparea pe o perioadă nedeterminată a două dintre posturile vacante ale Curții de Apel București;

- nu s-a pus problema imposibilității ocupării unui post devenit vacant după data anunțării concursului, fie în urma validării concursului, fie prin procedeul valorificării rezultatului obținut la examen, astfel după cum rezultă și din cuprinsul deciziei nr.1785 din 17 mai 2006 a Înaltei Curți de Casație și Justiție – Secția contencios administrativ și fiscal;

- în contextul conturării rolului și atribuțiilor Consiliului Superior al Magistraturii, pe larg enunțate de recurentă, s-a apreciat că în exercitarea atribuției administrative prevăzută de dispozițiile art. 35 lit. c din legea de organizare, Consiliul Superior al Magistraturii a adoptat un comportament de natură să provoace prin el însuși o confuzie admisibilă în percepția unui justițiabil de bună credință;

Postul pentru care a optat recurenta a fost declarat vacant după data anunțării concursului, respectiv la 28 aprilie 2011, deși solicitarea Curții de Apel București în sensul scoaterii la concurs a avut loc în data de 2 martie 2011, înainte de adoptarea Hotărârii nr. 32/3 martie 2011 a Plenului Consiliului Superior al Magistraturii;

- ilegalitatea săvârșită de intimatul Consiliul Superior al Magistraturii rezidă tocmai în adoptarea acestei decizii discreționare, neargumentate pe aspectul prezentat;

- recurenta a precizat că nu a făcut decât să depună diligențe pentru a urmări situația postului pentru care a candidat și care a fost declarat susceptibil de a fi ocupat prin promovare la o dată ulterioară

concursului, nesocotirea exigențelor de accesibilitate și previzibilitate de organizare a concursului de promovare cu referire specială la situația postului pentru care a candidat, fiindu-i imputabilă exclusiv intimatului Consiliul Superior al Magistraturii.

3. Apărările intimatului Consiliul Superior al Magistraturii

Prin întâmpinarea formulată, intimatul Consiliul Superior al Magistraturii a solicitat respingerea ca nefondat a recursului declarat de recurenta B.C., în esență pentru motivele reținute și în cuprinsul Hotărârii Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr. 236 din 28 aprilie 2011. S-a arătat că d-nei B.C. i-a fost respinsă cererea de înscriere la concurs pentru lipsa posturilor de judecător alocate la respectivul concurs, Curții de Apel București – Secția a II-a penală, instanță pentru care a ales să candideze.

4. Soluția și considerentele instanței de control judiciar

Recursul a fost privit ca nefondat.

Examinând actele și lucrările dosarului ca și hotărârea atacată în procedura specială prevăzută de art. 29 alin. 7 din Legea nr. 317/2004, republicată, Înalta Curte a apreciat că nu subzistă în cauză nici un motiv de nelegalitate care să impună admiterea recursului și anularea actului atacat, în sensul arătat de recurentă.

Actele și lucrările dosarului atestă, incontestabil, că d-na C.B., judecător în cadrul Tribunalului București s-a înscris la data de 23 martie 2011 la concursul de promovare a judecătorilor și procurorilor din 8 mai 2011, optând pentru promovare efectivă la Curtea de Apel București – Secția a II-a penală, specializarea drept penal.

La data de 3 martie 2011, Plenul Consiliului Superior al Magistraturii a aprobat organizarea concursului de promovare efectivă a judecătorilor și

procurorilor în funcții de execuție, stabilit pentru data de 8 mai 2011, ocazie cu care s-a reținut că la Curtea de Apel București - Secția a II-a penală nu au fost scoase la concurs posturi de judecător (Anexa 2 la Hotărârea Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr. 92 din 3 martie 2011).

Înalta Curte a apreciat că nu pot fi primite criticile recurente vizând modalitatea în care atât comisia de organizare a concursului de promovare din data de 8 mai 2011 (*Hotărârea nr. 17/12 aprilie 2011*), Secția pentru judecători a Consiliului Superior al Magistraturii (*Hotărârea nr. 292/19 aprilie 2011*) cât și Plenul Consiliului Superior al Magistraturii (*Hotărârea nr. 236/28 aprilie 2011*) au interpretat prevederile art. 43 și 44 alin. 1 din Legea nr. 303/2004, privind condițiile ce se cer a fi îndeplinite de judecătorii și procurorii ce doresc să participe la concursul de promovare.

Este adevărat, din perspectivă semantică, că între noțiunile de „promovare” și, respectiv, de „participare” nu există identitate. Nu mai puțin însă, într-o interpretare logico-juridică a textelor sus-arătate, este evident că intenția legiuitorului a fost în sensul reglementării și organizării concursurilor la nivel național, ca unică modalitate de promovare a judecătorilor și procurorilor, prin participarea la astfel de concursuri, în limita posturilor vacante existente la tribunale și curți de apel, sau, după caz, la parchete.

Așa fiind, împrejurarea că o astfel de cerință, a existenței posturilor vacante, nu se mai regăsește menționată distinct în enumerarea criteriilor stipulate în art.44 din Legea nr. 303/2004, nu poate conduce la concluzia că înscrierea în vederea participării la astfel de concursuri de promovare, cu opțiunea „promovării efective” se poate realiza chiar în condițiile în care nu există, la momentul înscrierii, posturi vacante alocate la instanța, respectiv parchetul pentru care se optează prin înscrierea la concurs. Toate

elementele de fapt enumerate de recurentă, în sensul justificării opțiunii sale de înscriere la un concurs de promovare chiar în lipsa posturilor vacante, alocate la instanța, secția și specializarea pentru care a optat judecătorul, apar ca lipsite de relevanță din perspectiva conținutului și sensului textelor legale susenunțate.

Mai mult, prevederile legale arătate, sunt reluate și în art. 1, art. 6 alin. 1 și 2, art. 4 alin. 2 și 3 din Regulamentul privind organizarea și desfășurarea concursului de promovare a judecătorilor și procurorilor, aprobat prin Hotărârea Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr. 621/21 septembrie 2006, cu modificările și completările ulterioare.

Nici invocarea de către recurentă a unei alte decizii pronunțate de Înalta Curte de Casație și Justiție - Secția contencios administrativ și fiscal, cu nr. 1785/17 mai 2006, nu prezintă relevanță în demonstrarea nelegalității Hotărârii Plenul Consiliului Superior al Magistraturii atacată pe calea prezentului recurs, cu atât mai mult cu cât, prin acea decizie de speță instanța s-a pronunțat asupra unei cereri de valorificare a unui rezultat obținut la un concurs de promovare, organizat în anul 2003, sub incidența unei alte reglementări, ce nu mai este în vigoare, respectiv a Legii nr. 92/1992, republicată, și a unui ordin, cu nr. 2958/C din 10 decembrie 2011, emis de Ministrul Justiției.

Față de toate cele mai sus arătate, apreciind că hotărârea atacată nu este afectată de nici un viciu de nelegalitate, fiind adoptată cu respectarea și aplicarea prevederilor legale incidente, Înalta Curte a respins ca nefondat recursul de față.

2. Condiții participare la concurs de promovare. Discriminare inexistentă. Deși judecătorii militari sunt independenți și inamovibili și au drepturile și obligațiile prevăzute de Statutul magistratului, totuși, pentru încadrarea

ca judecător militar este necesară dobândirea calității de ofițer activ în cadrul Ministerul Apărării Naționale, iar promovarea se poate face numai în cadrul instanțelor militare.

(Înalta Curte de Casație și Justiție, Secția de Contencios Administrativ și Fiscal, Decizia nr. 4327 din 23 Septembrie 2011, Dosar nr. 3667/1/2011)

Prin Hotărârea nr. 240 din 28.04.2011 pronunțată de Plenul Consiliului Superior al Magistraturii a respins contestația formulată de recurentul C.C., judecător în cadrul Tribunalului Militar Teritorial București, împotriva Hotărârii nr. 296 din 19.04.2011 pronunțată de Secția pentru judecători a C.S.M.

Soluționând contestația formulată de C.C., Plenul C.S.M. a reținut următoarele:

Prin Hotărârea nr. 296 din 19.04.2011, Secția pentru judecători a C.S.M. a respins contestația formulată de domnul judecător C.C. împotriva Hotărârii nr. 32 din 12.04.2011 a Comisiei de Organizare a concursului pentru promovarea în funcții de execuție a judecătorilor și procurorilor din data de 8 mai 2011, având în vedere că, la data înscrierii la concursul de promovare pentru Curtea de Apel Craiova, în calitate de judecător militar, deține statutul de militar activ.

S-a mai reținut, în cuprinsul Hotărârii, că domnul C.C., judecător la Tribunalul Militar București s-a înscris la concurs la data de 24.03.2001, în termen legal, pentru promovare efectivă la Curtea de Apel Craiova – Secția penală și pentru cauze cu minori, specializarea drept penal.

Din evidențele Direcției Resurse Umane și Organizare s-a reținut că C.C. funcționează la Tribunalul Militar Teritorial București din data de 01.06.2010.

Anterior transferului în funcția de judecător la Tribunalul Militar Teritorial București, a îndeplinit timp de 9 ani și 9

luni funcția de judecător la Judecătoria Constanța și Tribunalul București. A mai constatat Plenul că, domnul C.C., judecător la Tribunalul Militar București, la data înscrierii, avea statutul de ofițer activ în cadrul Ministerului Apărării Naționale, condiție prevăzută de art.32 alin.1 din Legea nr.303/2004, privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată cu modificările și completările ulterioare, pentru a ocupa o funcție de judecător militar.

Prin Hotărârea Secției pentru judecătoria a Consiliului Superior al Magistraturii, nr. 488/29.04.2010, C.C. a fost transferat de la Tribunalul București la Tribunalul Militar Teritorial București, începând cu data de 01.06.2010.

În respectiva hotărâre s-a menționat în mod expres ordinul Ministrului Apărării Naționale prin care C.C. a fost chemat în activitate în corpul ofițerilor cu gradul de locotenent-colonel, în justiție militară, specialitatea militară nr.116 – magistratură militară, fiind pus la dispoziția Direcției Instanțelor Militare în vederea încadrării.

Față de cele expuse, Plenul Consiliului Superior al Magistraturii a apreciat, în ceea ce privește promovarea domnului C.C., de la o instanță militară la o instanță civilă, că datorită existenței statutului de cadru militar activ, aceasta este posibilă numai la o instanță ierarhic superioară, respectiv la o instanță militară.

În susținerea acestui argument au fost invocate și dispozițiile art.44 alin.1 din Legea nr.303/2004, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

Împotriva Hotărârii nr. 240 din 28 aprilie 2011 a Plenului Consiliului Superior al Magistraturii C.C. a formulat recurs în temeiul art. 29 alin. 7 din Legea nr. 317/2004, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

În motivele de recurs s-a arătat că hotărârea atacată este nelegală și netemeinică, fiind incident cazul de

casare prevăzut de art. 304 alin. 1 pct. 9 C.pr.civ. pentru că este dată cu încălcarea și aplicarea greșită a legii, respectiv a art. 43 alin. 1 din Legea nr. 303/2004, art. 44 din Legea nr. 303/2004, art. 6 și art. 34 din Regulamentul aprobat prin Hotărârea nr. 621/2006 a Plenului C.S.M.

Legea instituie 3 condiții, în art. 44 alin. 1 din lege, pentru participarea la concursul de promovare: condiții privind calificativul la ultima evaluare, condiții privind lipsa sancțiunilor disciplinare în ultimii 3 ani și condiții de vechime în funcție.

Dispozițiile art. 32 din lege nu instituie o altă condiție pentru participarea la concursul de promovare, respectiv ca un judecător de la instanța civilă care vrea să participe la concursul de promovare pentru o instanță militară să dobândească, anterior înscrierii la concurs, calitatea de ofițer activ în M.Ap.N., ori ca un judecător militar de la o instanță militară care vrea să participe la concursul de promovare pentru o instanță civilă să renunțe, anterior înscrierii la concurs, la calitatea de ofițer activ în M.Ap.N.

A fost invocată jurisprudența Înaltei Curți – Decizia nr. 1979 din 12.04.2007 și s-a apreciat, în motivele de recurs, că dacă un judecător de la o instanță civilă poate participa la un concurs de promovare pentru o funcție de judecător militar la o instanță militară, întrucât condiția prevăzută la art. 32 din lege trebuie îndeplinită la data numirii în funcție, nu la data participării la concurs, în aceleași condiții, un judecător militar de la instanță militară poate participa la un concurs de promovare pentru o funcție de judecător la o instanță civilă, întrucât renunțarea la calitatea de cadru militar activ, prin trecerea în rezervă, trebuie să opereze la data numirii în funcție, nu la data participării la concurs.

De asemenea, s-a considerat că au fost încălcate dispozițiile O.G. nr. 137/2000 și cele prevăzute de art. 14 din Convenția europeană pentru apărarea drepturilor și libertăților fundamentale.

Recurentul a arătat că îndeplinește condițiile prevăzute de art. 44 alin. 1 lit. b) și alin. 2 din lege, a solicitat promovarea în gradul imediat superior celui pe care îl deține, la o instanță imediat superioară, toți judecătorii care dețin gradul profesional de judecător de tribunal, inclusiv judecătorii militari, pot participa la concursul de promovare pentru curtea de apel. În sprijinul acestei idei au fost invocate prevederile art. 1 din Legea nr. 304/2004, art. 56 din Legea nr. 304/2004, iar menționarea distinctă în Legea nr. 304/2004, republicată, a instanțelor militare față de instanțele civile nu înseamnă că ele sunt parte a unui alt sistem juridic decât cele civile.

Dacă s-ar accepta punctul de vedere al C.S.M. s-ar ajunge ca nici un judecător militar să nu poată accede la funcția de judecător la instanța supremă, deși prin Decizia nr. 866 din 28.11.2006 Curtea Constituțională a admis excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 52 alin. 1 din Legea nr. 303/2004.

Diferența de tratament între judecătorii care funcționează la o instanță civilă și cei care funcționează la o instanță militară nu se bazează pe o justificare rezonabilă și obiectivă având în vedere că:

- judecătorii militari au, ca și judecătorii de la instanța civilă, același statut constituțional;

- judecătorii militari sunt numiți în funcție tot la propunerea C.S.M. care împlineste și rolul de instanță de judecată;

- judecătorii au același incompatibilități ca și judecătorii de la instanțele civile, același drepturi și îndatoriri.

Prin respingerea participării se încalcă și principiul egalității în drepturi prevăzut de art.16 alin.1 din Constituție prin tratamentul discriminatoriu ce l-a impus acestora la promovarea în funcția de judecător la o instanță civilă deoarece s-a stabilit o nouă condiție pentru promovare, inexistentă în actele normative care reglementează procedura promovării în

funcții de execuție a judecătorilor.

Concursul este organizat la nivel național și la 08.05.2011 nu se organizează două concursuri de promovare, unul pentru funcțiile vacante la instanțele civile la care pot participa doar judecătorii de la aceste instanțe și altul pentru funcțiile vacante la instanțele militare, la care pot să participe doar judecătorii militari.

S-a solicitat admiterea recursului, casarea Hotărârii nr. 240 din 28.04.2011 a Plenului C.S.M. și, pe cale de consecință, să fie anulată Hotărârea nr. 296 din 19.04.2011 pronunțată de Secția pentru judecători a C.S.M. și Hotărârea nr. 32 din 12.04.2011 a Comisiei de organizare prin care a fost respinsă cererea sa de înscriere la concurs pentru promovarea efectivă la Curtea de Apel Craiova – Secția penală și pentru cauze cu minori și să se constate că îndeplinește toate condițiile de participare la concursul organizat la 8 mai 2011.

S-a depus la dosar Decizia nr. 1979/2007 a Înaltei Curți de Casație și Justiție – Secția contencios administrativ și fiscal, copia cererii de înscriere la concurs, copia Hotărârii nr.296 din 19.04.2011 a C.S.M. – Secția pentru judecători, Hotărârea nr. 240 din 28.04.2011 a Plenului C.S.M., tabelul cu candidații judecători care au participat la concursul de promovare organizat la 8 mai 2011.

Consiliul Superior al Magistraturii a formulat întâmpinare și a solicitat respingerea recursului ca nefondat și a depus documentația care a stat la baza emiterii Hotărârii nr. 240/2011 a Plenului C.S.M.

După examinarea motivelor de recurs, a dispozițiilor legale incidente în cauză, Înalta Curte a respins recursul pentru următoarele considerente:

Recurentul este judecător la Tribunalul Militar Teritorial București și s-a înscris pentru participarea la concursul de promovare în funcția de execuție din 8 mai

2011 pentru un post la Curtea de Apel Craiova – Secția penală și pentru cauze cu minori, dar cererea sa a fost respinsă prin actele ce se contestă în prezenta cauză.

Dintre condițiile de participare la acest concurs, Consiliul Superior al Magistraturii a apreciat că sunt îndeplinite cele privind vechimea, evaluarea, lipsa sancțiunilor, gradul profesional, însă, refuzul participării la concurs a vizat faptul că recurentul, fiind judecător în cadrul instanțelor militare, deci, fiind și cadru activ, nu poate participa la concurs decât pentru un post la o instanță militară ierarhic superioară.

Pentru a stabili dacă respingerea cererii este legală sau nu, trebuie amintite prevederile legale ce reglementează această materie. Potrivit art. 43 alin. 1 din Legea nr. 303/2004, promovarea judecătorilor și procurorilor se face prin concurs organizat la nivel național, în limita posturilor vacante existente la tribunale și curți de apel, sau, după caz, parchete, iar conform art. 4 alin. 1 din același act normativ, judecătorii și procurorii pot participa la concursul de promovare la instanțele sau pachetele imediat superioare.

În Hotărârea Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr. 64/2006, cu modificările ulterioare, în art. 4 alin. 1 se prevede că „Promovarea judecătorilor și procurorilor în funcție de execuție sau pe loc, se face în gradul imediat superior celui pe care îl deține judecătorul sau procurorul, până la nivelul curții de apel, pentru judecători, respectiv până la nivelul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, pentru procurori”.

În art. 4 alin. 3 din aceeași hotărâre, se prevede posibilitatea ca judecătorii și procurorii să poată candida pentru promovare efectivă la oricare dintre instanțele și, respectiv, parchetele pentru care s-au stabilit posturi vacante, indiferent de instanța sau parchetul la care funcționează.

Din interpretarea acestor dispoziții, precum și în raport de prevederile art. 34 din Hotărârea Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr. 621/2006 de aprobare a Regulamentului de organizare și desfășurare a concursului pentru promovarea judecătorilor și procurorilor care prevăd că dispozițiile din acest regulament se aplică și judecătorilor și procurorilor militari, rezultă că promovarea judecătorilor de la instanțele militare se poate face la instanța imediat superioară, dar tot militară.

Nu era necesar ca în lege să se prevadă condiția negativă aceea de a nu fi cadru militar activ pentru situația în care un judecător militar dorește să participe la concursul organizat pentru ocuparea unei funcții vacante ce face parte din organigrama unei instanțe civile deoarece chiar art. 44 alin. 1 din Legea nr. 303/2004 și art. 4 alin. 3 din Regulamentul aprobat prin Hotărârea Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr. 621/2006 se referă la instanțele și parchetele imediat superioare.

Tot în baza aceluiași dispoziții a fost posibilă înscrierea unor judecători de la judecătoria, dar cu grad de tribunal, pentru ocuparea posturilor vacante la curțile de apel și chiar dacă acestea erau în circumscripția altei curți decât cea unde își desfășura activitatea.

Plecând de la dispozițiile amintite, se deduce faptul că recurentul, fiind judecător la tribunalul militar, putea să participe la concursul de promovare pentru un post vacant la o instanță imediat superioară, dar tot în cadrul instanțelor militare.

Prin hotărârea atacată nu se încalcă dispozițiile art. 2 din Legea nr. 304/2004 și nu se acreditează ideea că în România funcționează două sisteme judiciare, unul civil și unul militar.

Într-adevăr, în art. 2 din Legea nr. 304/2004 se prevede că: „(1) Justiția se înfăptuiește în numele legii, este unică, imparțială și egală pentru toți. (2) Justiția

se realizează prin următoarele instanțe judecătorești: a) Înalta Curte de Casație și Justiție; b) curți de apel; c) tribunale; d) tribunale specializate; e) instanțe militare; f) judecătorii”, dar în structura legii se precizează că în cadrul instanțelor militare funcționează, potrivit art.56 din Legea nr. 304/2004, tribunalele militare, Tribunalul Militar Teritorial București și Curtea Militară de Apel București, iar instanțele militare au statut de unitate militară.

Toate acestea dovedesc că deși judecătorii militari sunt independenți și inamovibili, au drepturile și obligațiile prevăzute de Statutul magistratului, totuși aceștia, pentru încadrarea ca judecător militar este necesară dobândirea calității de ofițer activ în cadrul Ministerului Apărării Naționale, iar promovarea se poate face numai în cadrul instanțelor militare.

Nici interpretarea dată de Înalta Curte de Casație și Justiție într-o decizie de speță (decizia nr. 1979/2007 a Înaltei Curți) nu prezintă relevanță pentru că situația în cadrul aceluia litigiu viza o cerere formulată de un judecător de la o instanță civilă care a participat la un concurs organizat pentru un post vacant la o instanță militară și viza interpretarea art. 32 din Legea nr. 303/2004.

În ceea ce privește încălcarea dispozițiilor O.G. nr. 137/2000 și ale art. 14 din Convenție, criticile din motivele de recurs sunt nefondate.

Mai întâi, trebuie subliniat că premisa de la care pornește recurentul în stabilirea cazului de discriminare este greșită deoarece acesta nu are statut de judecător, ci de judecător militar. Dacă ar fi fost judecător la tribunal nu i s-ar fi refuzat participarea odată cu îndeplinirea celorlalte condiții prevăzute de lege, la recursul de promovare în funcția de execuție pentru un post vacant de judecător la curtea de apel, ci refuzul s-a datorat faptului că este judecător militar. Respingerea cererii nu s-a fundamentat nici pe considerentul că recurentul funcționează la o instanță care nu se află

în circumscripția instanței în a cărei organigramă se află postul vacant pentru care s-a înscris la concurs ci, așa cum s-a arătat mai sus, respingerea s-a datorat faptului că recurentul este judecător militar și a dorit să participe la concursul de promovare pentru un post la curtea de apel, instanță civilă.

Prin urmare, recurentul nu se află într-o situație comparabilă cu cea față de care invocă discriminarea și, deci, nu suntem în prezența unei discriminări.

Este adevărat că se organizează concursul de promovare la nivel național dar, din interpretarea textelor, așa cum s-a subliniat, rezultă că judecătorii militari pot participa la concursul de promovare numai pentru posturile vacante la instanțele ierarhic superioare care pot fi numai instanțele militare.

Nimic nu-l împiedică pe recurent, în cazul în care dorește să participe la concursul de promovare efectivă la o instanță civilă, să solicite transferul de la o instanță militară la una civilă și va putea participa la concurs. De altfel, anterior numirii ca judecător militar, recurentul a fost judecător la instanțele civile și în urma solicitării sale de transfer și ca urmare a îndeplinirii condițiilor prevăzute de lege a fost transferat la o instanță militară.

Apreciind că actele atacate sunt emise cu respectarea prevederilor legale, în baza art.312 Cod procedura civilă raportat la art.20 din Legea nr.554/2004, a fost respins recursul ca nefondat.

3. Răspundere disciplinară. Prescripția răspunderii disciplinare împiedică o analiză pe fond, sub aspectul existenței/inexistenței faptelor sesizate, a urmărilor acestora și a altor elemente relevante în stabilirea existenței/inexistenței vinovăției persoanelor cu privire la care s-au desfășurat verificările prealabile/cercetarea disciplinară.

(Curtea de Apel București, Secția a VIII-a Contencios Administrativ și Fiscal,

Sentința civilă nr. 5481/29.09.2011, Dosar nr. 9031/1/2010)

Prin acțiunea înregistrată pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție sub nr. 17/2010, reclamanta L.L.V., judecător la Curtea de Apel București, a declarat recurs împotriva Hotărârii Secției de Judecătoria a Consiliului Superior al Magistraturii nr. 1098/28.10.2010, de respingere a contestației formulată împotriva Rezoluției nr. 137/CDJ/10.06.2010, invocând nerespectarea procedurii prevăzute de lege, art. 46 alin. 3 și art. 47 din Legea nr. 317/2004, care a condus la: selectarea arbitrară a persoanelor și faptelor pentru care s-a făcut cercetarea, stabilirea unei situații de fapt nereale față de persoanele cercetate privind existența indiciilor de săvârșire a abaterii disciplinare prevăzute de art. 99 lit. e) din Legea nr. 303/2004 de către judecătorii care au pronunțat Decizia penală nr. 93/16.04.2009, cercetarea disciplinară pentru o abatere prevăzută de art. 99 lit. e) din Legea nr. 303/2004 și pronunțarea unei rezoluții de prescripție a răspunderii disciplinare pentru două abateri prevăzute de art. 99 lit. e) și h) din Legea nr. 303/2004.

La data de 24.11.2010, reclamanta a formulat motive de recurs, susținând, în esență, următoarele:

I. Existența unui interes al contestației, respectiv a recursului împotriva soluției de respingere a contestației, în cazul soluției de clasare pe considerentul prescripției răspunderii disciplinare.

În cadrul cercetării prealabile Inspekția Judiciară a stabilit că „existența indiciilor privind săvârșirea abaterii disciplinare poate fi reținută, în accepțiunea noastră (n.n. a inspekției judiciare) cu referire la abaterea disciplinară prevăzută de art. 99 lit. e) din Legea nr. 303/2004, în condițiile în care instanța a fost sesizată prin rechizitoriu la data de 14.05.1999, iar dosarul a fost soluționat definitiv la data de 16.04.2009, respectiv după 9 ani și 11 luni de la momentul

sesizării”.

Deși a stabilit că dosarul a avut un interval de soluționare de 9 ani și 11 luni și patru cicluri procesuale, Inspekția Judiciară a apreciat că depășirea termenului rezonabil este determinată de conduita profesională a judecătorilor care au soluționat cauza în al patrulea ciclu procesual. Termenul de soluționare a cauzei a fost de 2 luni și 11 zile, sub termenul de 6 luni recomandat ca termen rezonabil de C.S.M. pentru soluționarea căilor de atac, acordându-se două termene de judecată, unul pentru neîndeplinirea procedurii de citare și cel de-al doilea pentru imposibilitate de prezentare a apărătorului uneia dintre părți.

Deși Inspekția Judiciară a făcut cercetări cu privire la circuitul dosarului și existența unei contestații la executare, aspectele ce țin de durata procesului pe fiecare ciclu procesual nu au fost avute în vedere, considerându-se că ele incumbă exclusiv judecătorilor care au pronunțat hotărârea care a rămas definitivă.

Interesul constatării unei cauze de exonerare proprii, faptul că durata dosarului nr. 1103/27/2009 nu a fost nerezonabilă și nu creează indiciile unei abaterii disciplinare, decurge din faptul că indiciile privind existența abaterii disciplinare afectează independența sau imparțialitatea ori ar crea suspiciuni cu privire la acestea.

II. Încălcarea art. 47 din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii. Încălcarea normelor privitoare la competența după materie a Secției de judecătoria, cu consecința nulității actelor de procedură (art. 105 C.pr.civ.).

Contestația întemeiată pe art. 46 alin. 13 din Legea nr. 314/2004 a fost soluționată de Secția de judecătoria, dar nu în materie disciplinară. Contestația a fost înregistrată pe rolul secției pe o listă separată, alături de cereri care aveau ca

obiect cariera judecătorilor. Înregistrarea cererii pe o listă separată nu a constituit o eroare materială, având în vedere că nu au fost respectate normele procedurii specifice în cazul contestațiilor care vizează domeniul răspunderii disciplinare.

Conform art. 134 alin. 2 din Constituția României, Consiliul Superior al Magistraturii îndeplinește rolul de instanță de judecată, prin secțiile sale, în domeniul răspunderii disciplinare a judecătorilor și a procurorilor, potrivit procedurii stabilite prin legea sa organică.

Procedura stabilită prin Legea nr. 317/2004, republicată, privind Consiliul Superior al Magistraturii (art. 46) permite formularea unei contestații împotriva soluției de clasare.

Rolul de instanță de judecată presupune că litigiul va fi soluționat într-o manieră obiectivă și imparțială, precum și că:

- nu se poate hotărî asupra unei cereri decât după citarea sau înfățișarea părților, afară numai dacă legea nu dispune altfel (art. 85 C.pr.civ.);

- cererile și toate actele de procedură se comunică din oficiu (art. 86 C.pr.civ.);

- există căi de atac specifice (în speță, recursul la completul de 9 judecători).

Obligația părților de a îndeplini actele de procedură în ordinea și termenele stabilite de lege sau de judecător, de a-și exercita drepturile procedurale conform art. 723 alin. 1, precum și de a-și proba pretențiile și apărările se poate realiza doar în condițiile respectării cadrului procesual prevăzut de lege, respectiv accesul la întregul dosar (de exemplu, nu a fost comunicat punctul de vedere al Direcției de legislație privind aplicarea unor texte de lege în legătură cu soluționarea cauzei).

Una dintre urmările soluționării contestației într-o altă procedură decât cea prevăzută de lege o constituie și încălcarea art. 49 din Legea nr. 317/2004, cu consecință directă asupra motivelor de

recurs ce pot fi invocate (deși a încunoștințat la 2.11.2010, Consiliul Superior al Magistraturii asupra declarării recursului, transmițând, prin fax, o copie de pe declarația de recurs).

III. Încălcarea art. 46 alin. 3 din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii

a). Nerespectarea dispozițiilor de procedură în cazul cercetării prealabile.

Legea nu prevede o procedură derogatorie în cazul pronunțării unei soluții de clasare.

În cadrul procedurii prealabile nu a fost citată. A luat cunoștință de faptele reclamate cu ocazia comunicării Rezoluției nr. 137/CDJ/10.06.2010. O parte a actelor (mai puțin punctul de vedere al Direcției de legislație), respectiv nota nr. 1159/IJ/891/SIJ/2010 și cererea formulată de către petent, domnul Iliescu Gheorghe, i-au fost comunicate la 05.10.2010, în urma solicitărilor formulate în scris, după introducerea contestației.

În fapt, din Rezoluția nr. 137/CDJ/10.06.2010 rezultă că s-a formulat o plângere de către un petent, apelant în dosarul nr. 1103/2/2009, care a invocat săvârșirea abaterilor prevăzute de art. 99 lit. e) și h) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor.

Din memoriul transmis Ministerului Justiției de către domnul Iliescu Gheorghe, rezultă solicitarea de acordare a unei audiențe, de trimitere a cauzei la instanța de fond, cercetarea aspectelor prezentate în memoriu și reluarea judecării pe fond pentru a-și dovedi nevinovăția.

Inspecția judiciară s-a sesizat în legătură cu săvârșirea unei abateri disciplinare (nerespectarea în mod repetat și din motive imputabile a dispozițiilor legale privitoare la soluționarea cu celeritate a cauzelor, art. 99 lit. e), iar comisia de disciplină a pronunțat o soluție cu privire la două abateri disciplinare, cea prevăzută de art. 99 lit. e) și cea prevăzută

de art. 99 lit. h), exercitarea funcției, inclusiv nerespectarea normelor de procedură, cu rea – credință sau din gravă neglijență, dacă fapta nu constituie infracțiune.

Nerespectarea procedurii prevăzute de lege, art. 46 alin. 3 din Legea nr. 317/2004, anterior întocmirii Notei ce a stat la baza Rezoluției nr. 137/CDJ/10.06.2010 și a rezoluției în cauză a condus la :

- selectarea arbitrară a persoanelor și faptelor pentru care s-a făcut cercetarea;

- prezentarea unei situații de fapt nereale privind existența indiciilor de săvârșire a abaterii disciplinare prevăzute de art. 99 lit. e) din Legea nr. 303/2004 de către judecătorii care au pronunțat Decizia penală nr. 93/16.04.2009 (judecata a durat 2 luni și 11 zile);

- cercetarea disciplinară pentru o abatere prevăzută de art. 99 lit. e) din Legea nr. 303/2004 și pronunțarea unei rezoluții de prescripție a răspunderii disciplinare pentru două abateri prevăzute de art. 99 lit. e) și h) din Legea nr. 303/2004.

b). Încălcarea obligației de stabilire a faptelor, împrejurărilor în care au fost săvârșite, precum și orice alte date concludente din care să se poată aprecia asupra existenței sau inexistenței vinovăției (art. 46 alin. 3 din Legea nr. 317/2004), având în vedere selectarea arbitrară a persoanelor și faptelor pentru care s-a făcut cercetarea ce a stat la baza Rezoluției nr. 137/CDJ/10.06.2010 și a Notei nr. 1159/IJ/891/SIJ/2010.

Din memoriul trimis de domnul I.Ghe. Ministerului Justiției, Inspekția Judiciară a selectat doar decizia menționată în ultimele două pagini ale memoriului, Decizia Curții de Apel București nr. 93/16 aprilie 2009, rămasă definitivă prin nerecurare. În realitate, cauza a avut mai multe cicluri procesuale, dosarul fiind disjuns pentru o parte a infracțiunilor, pronunțându-se o decizie definitivă în anul 2002 (Decizia C.S.J. nr. 5595 din 17 decembrie 2002).

În rezoluție și în nota ce a stat la baza emiterii acesteia nu se face vorbire despre celelalte aspecte sesizate de petent în memoriul transmis Ministerului Justiției.

c). Încălcarea obligației de stabilire a faptelor, a împrejurărilor în care au fost săvârșite, precum și orice alte date concludente din care să se poată aprecia asupra existenței sau inexistenței vinovăției (art. 46 alin. 3 din Legea nr. 317/2004), având în vedere situația de fapt stabilită în mod nereal. Inspekția afirmă în mod nereal că, în raport de data pronunțării Deciziei penale nr. 93/16.04.2009, există îndeplinite indiciile pentru existența abaterii disciplinare prevăzute de art.99 lit.e) din Legea nr. 303/2004, pentru judecătorii care au soluționat cauza în cel de-al patrulea ciclu procesual, că termenul de un an pentru exercitarea activității disciplinare este împlinit. Au fost făcute cercetări față de judecătorii care au pronunțat Decizia nr. 93 din 16.04.2009, decizie pronunțată la 2 ani și 11 luni de la înregistrarea dosarului. Nu au fost cercetați alți judecători.

Din motivarea deciziei, aflată în sistemul Ecris, rezultă că dosarul a avut patru cicluri procesuale, la instanțele militare, la o altă curte de apel din țară și la instanța supremă. La completul cercetat la Curtea de Apel București, dosarul a fost înregistrat doar în februarie 2009, ca urmare a unei soluții pronunțate de Î.C.C.J., prin care pe baza unui regulator de competență și a unei cereri de strămutare s-a stabilit competența soluționării cauzei de către Curtea de Apel București. Cauza a fost soluționată la 16.04.2009, hotărârea fiind definitivă prin nerecurare.

d). Încălcarea obligației de a exista o cercetare disciplinară pentru ambele abateri în raport de care se pronunță Comisia de Disciplină, prevăzută de art. 46 alin. 3 din Legea nr. 317/2004. Comisia de Disciplină a fost sesizată cu o singură

abateră disciplinară, iar Rezoluția constată prescrisă răspunderea disciplinară pentru două abateri (cercetarea disciplinară pentru o abatere prevăzută de art. 99 lit. e) din Legea nr. 303/2004 și pronunțarea unei rezoluții pentru două abateri prevăzute de art. 99 lit. e) și h) din Legea nr. 303/2004.

Cea de-a doua abatere nu a fost descrisă în Notă, iar în rezoluție are caracter neclar. În notă se menționează că aspectele sesizate de petiționar nu se referă la contestația la executare sau la soluția pronunțată în acest dosar și că analiza eventualelor aspecte de legalitate ale hotărârii pronunțate nu este posibilă, aceste atribuții aparținând exclusiv instanței de control judiciar. Aceste considerente nu s-au aplicat și instanței de apel, formularea unei contestații la executare fiind considerată ca suficientă de către Comisia de Disciplină pentru existența abaterii prevăzute de art.99 lit.h) din Legea nr. 303/2004.

Pentru considerentele expuse, s-a solicitat admiterea recursului, anularea Hotărârii Secției de judecatori a C.S.M. nr. 1098/28.10.2010, admiterea contestației și respingerea sesizării Comisiei de Disciplină prin Nota nr. 1159/IJ/891/SIJ/2010, constatându-se că nu au fost respectate normele de procedură privind ascultarea celor în cauză și că nu există vinovăția persoanelor cercetate.

Prin încheierea nr. 2 din 28 februarie 2011 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție – Completul de 9 Judecatori s-a dispus scoaterea cauzei de pe rol și trimiterea dosarului având ca obiect recursul declarat de L.L.V., judecător la Curtea de Apel București, împotriva Hotărârii nr.1098/28 octombrie 2010 a Consiliului Superior al Magistraturii, Secția pentru judecatori, spre competență soluționare la Curtea de Apel București – Secția de contencios administrativ, reținându-se că actul emis de Consiliul Superior al Magistraturii, ce

constituie obiectul „recursului”, nu face parte din categoria hotărârilor prevăzute de art. 49 alin. 1 din Legea nr. 317/2004, republicată, prin care s-a soluționat o acțiune disciplinară și nu are caracter jurisdicțional.

La Curtea de Apel București – Secția a VIII-a Contencios Administrativ și Fiscal cauza a fost înregistrată la data de 25.03.2011, sub nr. 9031/1/2010.

În cauză s-a administrat proba cu înscrisuri.

Analizând actele și lucrările dosarului, Curtea a reținut următoarele :

Prin Rezoluția nr. 137/CDJ/10.06.2010 a Comisiei de disciplină pentru judecatori din cadrul Consiliului Superior al Magistraturii s-a dispus, în temeiul art. 46 alin. 12 din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, republicată și modificată prin O.U.G. nr. 59/2009, clasarea cauzei cu privire la săvârșirea abaterii disciplinare prevăzute de art. 99 lit. e) și h) din Legea nr. 303/2004 privind Statutul judecătorilor și procurorilor, reținându-se că, pentru pretinsa faptă invocată de către petentul I.Ghe. s-a împlinit termenul de prescripție a acțiunii disciplinare.

Împotriva acestei Rezoluții a formulat contestație doamna L.L.V., judecător la Curtea de Apel București, Secția I Penală, în temeiul art. 46 alin. 13 din Legea nr. 317/2004, solicitând admiterea contestației, schimbarea temeiului respingerii sesizării și motivarea Rezoluției, având în vedere că faptele sesizate nu au legătură cu dosarul nr. 1103/2/2009.

Prin Hotărârea nr. 1098/28 octombrie 2010 a Consiliului Superior al Magistraturii – Secția pentru judecatori s-a dispus respingerea contestației împotriva Rezoluției nr. 137/CDJ/10.06.2010, reținându-se că, în mod corect, Comisia de disciplină pentru judecatori a reținut că în cauză termenul de prescripție a acțiunii disciplinare ce ar fi putut fi exercitată pentru pretinsa faptă invocată

de petent s-a împlinit și, în consecință, nu mai este posibilă analiza măsurilor dispuse de judecători în dosarul nr. 1103/2/2009, din perspectiva respectării normelor de procedură la întocmirea dispozitivului deciziei și, de asemenea, nici din perspectiva tergiversării soluționării fondului cauzei.

Împotriva acestei Hotărâri a declarat recurs contestatoarea L.L.V., recurs ce a fost calificat de Înalta Curte de Casație și Justiție ca fiind acțiune în anulare act administrativ, ce revine în competență soluționare Curții de Apel București – Secția a VIII-a Contencios Administrativ și Fiscal.

Curtea, examinând legalitatea hotărârii contestate, prin prisma motivelor invocate, în raport de actele și lucrările dosarului și de dispozițiile legale aplicabile, a constatat că acțiunea promovată de reclamantă este neîntemeiată, în considerarea următoarelor argumente:

Este neîntemeiat motivul de nelegalitate ce vizează încălcarea art. 47 din Legea nr. 317/2004, a normelor privitoare la competența după materie a Secției de judecători și a normelor de procedură specifice în cazul contestațiilor în domeniul răspunderii disciplinare.

Dispozițiile art. 47 din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii prevăd următoarele:

„(1) În procedura disciplinară în fața secțiilor Consiliului Superior al Magistraturii, citarea judecătorului sau procurorului împotriva căruia se exercită acțiunea disciplinară este obligatorie. Judecătorul sau procurorul poate fi reprezentat de un alt judecător ori procuror sau poate fi asistat ori reprezentat de un avocat.

(2) Judecătorul sau procurorul și, după caz, reprezentantul ori avocatul său au dreptul să ia cunoștință de toate actele dosarului și pot solicita administrarea de probe în apărare.

(2¹) Dispozițiile art. 46 alin. (5) și (6) se aplică în mod corespunzător.

Suspendarea se dispune, prin încheiere, de secția corespunzătoare a Consiliului Superior al Magistraturii.

(3) Secțiile Consiliului Superior al Magistraturii, în cazul în care constată că sesizarea este întemeiată, aplică una dintre sancțiunile disciplinare prevăzute de lege, în raport cu gravitatea abaterii disciplinare săvârșite de judecător sau procuror și cu circumstanțele personale ale acestuia.

(4) Dispozițiile din prezenta lege ce reglementează procedura de soluționare a acțiunii disciplinare se completează cu dispozițiile Codului de procedură civilă”.

De asemenea, art. 46 alin. 13 din același act normativ stipulează că :

„Împotriva soluției de clasare poate fi formulată contestație de persoana indicată la art. 45¹ alin. 1, de persoana vizată sau de inspectorul judiciar care a efectuat cercetarea la secția corespunzătoare a Consiliului Superior al Magistraturii, în termen de 30 de zile de la comunicarea rezoluției”.

Prevederile legale enunțate au fost respectate la emiterea Hotărârii nr. 1098/28 octombrie 2010, întrucât hotărârea a fost adoptată de „secția corespunzătoare a Consiliului Superior al Magistraturii”, respectiv de Secția pentru judecători, iar faptul că, pe rolul acestei secții, contestația a fost înregistrată pe o listă separată nu are relevanță sub aspectul legalității hotărârii contestate.

Dispozițiile art. 47 din Legea nr. 317/2004 reglementează obligativitatea citării judecătorului sau procurorului împotriva căruia se exercită acțiunea disciplinară, precum și dreptul acestora de a lua cunoștință de toate actele dosarului și de a solicita probe în apărare.

În speță, nu se poate reține încălcarea acestor norme de procedură, întrucât împotriva judecătorilor care au soluționat dosarul penal nr.1103/2/2009 nu a fost promovată acțiunea disciplinară, pe considerentul că s-a împlinit termenul de

prescripție a răspunderii disciplinare prevăzut de Legea nr. 317/2004, anterior modificărilor aduse de O.U.G. nr. 59/2009.

Dispozițiile art. 47 din Legea nr. 317/2004 instituie obligativitatea citării judecătorului sau procurorului împotriva căruia se exercită acțiunea disciplinară în procedura disciplinară în fața Secțiilor Consiliului Superior al Magistraturii, nu și în situația în care se pronunță soluția clasării de către comisia de disciplină, astfel că nu era obligatorie citarea reclamantei în cadrul procedurii prealabile.

În mod legal a fost respinsă contestația formulată de reclamantă împotriva Rezoluției nr. 137/CDJ/10.06.2010 a Comisiei de disciplină pentru judecători, întrucât solicitarea acesteia, de schimbare a temeiului respingerii sesizării formulate de petentul Iliescu Gheorghe și de motivare a Rezoluției, având în vedere că faptele sesizate nu au legătură cu dosarul nr. 1103/2/2009, ar fi presupus efectuarea de cercetări în privința aspectelor invocate în sesizare, ceea ce ar fi fost nelegal, întrucât la momentul sesizării Consiliului Superior al Magistraturii, respectiv 30.04.2010, termenul de prescripție pentru exercitarea acțiunii disciplinare era împlinit.

Prevederile art.47 alin. 4 din Legea nr. 317/2004 stipulează expres faptul că :

„Dispozițiile din prezenta lege ce reglementează procedura de soluționare a acțiunii disciplinare se completează cu dispozițiile Codului de procedură civilă”.

Or, art. 137 alin. 1 Cod procedură civilă prevede obligația soluționării cu prioritate a excepțiilor de fond și de procedură care fac fac de prisos, în totul sau în parte, cercetarea în fond a pricinii.

Prin urmare, în mod legal, faptele invocate de petentul I.Ghe. nu au făcut obiectul cercetării pe fond, atât timp cât a intervenit prescripția răspunderii disciplinare.

Neexistând o analiză pe fond, sub aspectul existenței/inexistenței faptelor

sesizate, a urmărilor acestora și a altor elemente relevante în stabilirea existenței/inexistenței vinovăției persoanelor vizate nu se poate vorbi de o selectare arbitrară a persoanelor și faptelor pentru care s-a făcut cercetarea ori de stabilirea unei situații de fapt nereale, astfel că sunt neîntemeiate susținerile reclamantei în acest sens.

În concluzie, pentru toate aceste considerente, Curtea a constatat că acțiunea promovată de reclamantă este neîntemeiată și a dispus respingerea acesteia.

4. Formator I.N.M. Calitatea de judecător și de procuror, membru ales al C.S.M. este compatibilă cu funcția de formator în cadrul I.N.M., activitate ce poate fi desfășurată fără a fi necesară detașarea.

(Curtea de Apel București, Secția a VIII-a Contencios Administrativ și Fiscal, **Sentița civilă nr. 7164 din 29 noiembrie 2011, Dosar nr. 4860/2/2011**)

Prin acțiunea înregistrată sub nr. 4860/2/2011 din data de 25.05.2011 reclamanta L.A.C. a chemat în judecată pe pârâtul Consiliul Superior al Magistraturii solicitând: anularea Hotărârii Plenului C.S.M. nr. 204/7.04.2011 și, pe cale de consecință, completarea Hotărârii nr. 205/7.04.2011, în sensul includerii sale pe lista formatorilor aprobată de Plenul C.S.M., în calitate de formator cu normă întreagă pentru formarea continuă la disciplinele drept penal și drept procesual penal.

În motivarea acțiunii reclamanta a arătat că a fost selecționată formator cu normă întreagă la disciplinele „Drept penal și procesual penal” în cadrul I.N.M., în cadrul unei proceduri derulate în conformitate cu reglementările legale și regulamentare aplicabile în materie în perioada 26.10.2010 – 10.11.2010, finalizată cu Hotărârea Consiliului Științific al I.N.M. nr. 1/25.01.2011.

În ședința plenului C.S.M. din data de 07.04.2011 au fost supuse dezbaterii Nota Direcției Resurse Umane și Organizare nr. 3/2882; 4350; 5370/1154/2011 privind aprobarea listei formatorilor I.N.M. și Nota Direcției legislație, documentare și contencios nr. 6773/1154/2011 referitoare posibilitatea unui membru ales de C.S.M. de a desfășura activitatea de formator cu normă întreagă la I.N.M.

Prin Hotărârea nr. 204/2011 atacată în prezenta cauză, Plenul C.S.M. a apreciat că membrii C.S.M. nu pot desfășura activitate de formator cu normă întreagă în cadrul I.N.M., iar prin Hotărârea nr. 205/2011 a C.S.M. a fost aprobată parțial lista formatorilor pentru formarea continuă nou recrutați, din cadrul căreia reclamanta a fost exclusă.

Reclamanta a arătat că Hotărârea nr. 204/7.04.2011 a Plenului C.S.M. este nelegală, problema de drept ce se impune dezlegată fiind aceea dacă funcția de membru ales al C.S.M., judecător sau procuror, permite desfășurarea concomitentă a activității de formator cu normă întreagă la I.N.M.

Având în vedere dispozițiile art. 23 alin. 3, 5 din Legea nr. 317/2004 din care rezultă că suspendarea vizează numai activitatea de judecător sau procuror, respectiv funcția de conducere ocupată la instanță sau parchet, fără a avea efect asupra statutului de magistrat, reclamanta apreciază că păstrându-și calitatea de judecător, îi sunt aplicabile dispozițiile Legii nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, precum și dispozițiile art. 108 din Legea nr. 304/2004.

De asemenea, a arătat reclamanta că detașarea judecătorilor și procurorilor pe funcții de personal de instruire la I.N.M. este doar o opțiune („pot fi detașați”), activitatea de formator putând fi desfășurată fără a fi necesară detașarea, deci și din poziția de membru al C.S.M.

Prin întâmpinarea formulată la data de 03.10.2011 (fila 29 dosar) pârâțul C.S.M.

a solicitat respingerea acțiunii ca neîntemeiată arătând că, întrucât C.S.M. numește și revocă directorul și directorii adjuncți ai I.N.M., desemnează judecătorii și procurorii ce vor face parte din Consiliul Științific al I.N.M., aprobă structura organizatorică, statele de funcții și statele de personal, s-a apreciat că este inacceptabil ca un membru al C.S.M. să fie la rândul său angajat ca personal în cadrul I.N.M. Această împrejurare constituie o situație clară de conflict de interese potențial, creând cel puțin aparența că membrii C.S.M. își pot folosi autoritatea pe care o au asupra conducerii I.N.M. pentru a obține calitatea de formator cu normă întreagă.

Analizând actele și lucrările dosarului, Curtea a reținut următoarele :

Reclamanta, judecător membru ales al C.S.M. a fost selectată ca formator cu normă întreagă la disciplinele „Drept penal și procesual penal” în cadrul I.N.M., conform Hotărârii Consiliului Științific al I.N.M. nr. 1/25.01.2011.

În ședința din data de 07.04.2011, Plenul C.S.M. a pus în discuție, în raport de dispozițiile legale în vigoare, posibilitatea unui membru ales al C.S.M., judecător sau procuror, de a desfășura activitate de formator cu normă întreagă la I.N.M. S-a subliniat că problema de drept analizată a fost generată de faptul că, în ceea ce îi privește pe membrii C.S.M. aleși în adunările generale ale judecătorilor și procurorilor, nu există dispoziții legale care să reglementeze în mod expres posibilitatea sau interdicția desfășurării activității de formator I.N.M., iar soluția la care s-a ajuns a fost aceea membrii Consiliului Superior al Magistraturii aleși în cadrul adunărilor generale ale judecătorilor și procurorilor nu pot desfășura activitate de formator cu normă întreagă în cadrul I.N.M. (Hotărârea C.S.M. nr. 204/7.04.2011).

În consecință, conform Hotărârii nr. 205/7.04.2011 Plenul C.S.M. a aprobat

parțial lista formatorilor pentru formarea continuă nou recrutați și lista formatorilor I.N.M. 2010 – 2011 conform Anexei la hotărârea, prin excluderea reclamantei din listă.

Curtea a apreciat Hotărârea C.S.M. nr. 204/7.04.2011, ca nelegală, pentru următoarele considerente :

Astfel, așa cum s-a menționat și în cuprinsul hotărârii atacate problema de drept analizată a fost generată de faptul că, în ceea ce îi privește pe membrii C.S.M. aleși în adunările generale ale judecătorilor și procurorilor, nu există dispoziții legale care să reglementeze în mod expres posibilitatea sau interdicția desfășurării activității de formator al I.N.M.

Potrivit art. 23 alin. 3, 5 din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii:

(3) Președintele și vicepreședintele Consiliului Superior al Magistraturii nu exercită activitatea de judecător sau procuror. Judecătorii și procurorii aleși ca membri ai Consiliului Superior al Magistraturii își suspendă activitatea de judecător, respectiv de procuror, referitoare la prezența judecătorilor în complete de judecată, respectiv efectuarea actelor de urmărire penală de către procurori. La încetarea mandatului, cei care au optat pentru suspendarea activității își reiau activitatea de judecător sau procuror.

(5) Funcțiile de conducere deținute de judecătorii sau procurorii aleși ca membri ai Consiliului Superior al Magistraturii se suspendă de drept la data publicării hotărârii Senatului în Monitorul Oficial al României, Partea I. Membrii aleși ai Consiliului Superior al Magistraturii ce dețin o funcție de conducere la instanțe ori parchete, la data intrării în vigoare a prezentei legi*), pot opta pentru suspendarea din funcția de conducere respectivă în condițiile alin. (3).

Rezultă, așadar, că membrii C.S.M. aleși în cadrul adunărilor generale ale judecătorilor și procurorilor își păstrează

statutul de magistrat, suspendarea vizând numai activitatea de judecător sau procuror, respectiv funcția de conducere ocupată, nu și calitatea de judecător și procuror cu toate drepturile, obligațiile, interdicțiile și incompatibilitățile pe care le presupune acest statut, așa cum sunt reglementate de dispozițiile Legii nr. 304/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor.

Astfel, potrivit art. 5 alin. 1 din Legea nr. 304/2004 funcțiile de judecători și procuror, magistrat-asistent și asistent judiciar sunt incompatibile cu orice ale funcții publice sau private cu excepția funcțiilor didactice din învățământul superior, precum și a celor de instruire din cadrul I.N.M. și al Școlii Naționale de Grefieri.

În acest sens sunt și prevederile art. 108 alin. 1 din Legea nr. 304/2004 care statuează că „Personalul de instruire al Institutului Național al Magistraturii este asigurat, de regulă, din rândul judecătorilor și procurorilor în funcție, care pot fi detașați în condițiile prezentei legi, cu acordul lor, în cadrul Institutului, cu avizul consiliului științific al Institutului.”

Din interpretarea textului legal se desprinde concluzia că, calitatea de judecător și procuror, membrii aleși ai C.S.M. este compatibilă cu funcția de formator în cadrul I.N.M., activitate ce poate fi desfășurată fără a fi necesară detașarea, aceasta constituind o opțiune potrivit legii.

Curtea nu a putut reține susținerea pârâtului în sensul că funcția de membru C.S.M. presupune o activitate permanentă, fiind exclusă posibilitatea angajării în același timp într-o altă instituție, având în vedere că majoritatea formatorilor din cadrul I.N.M. sunt judecători și procurori în cadrul instanțelor și parchetelor unde desfășoară o activitate permanentă și nu sunt detașați.

De asemenea, legea nu distinge între formatorii cu normă întreagă și cei cu

normă parțială, astfel că nu pot fi reținute nici considerentele pârâtului legate de imposibilitatea ca magistrații ce ocupă funcție de formator cu normă întreagă să poată ocupa o altă funcție publică sau privată.

În ceea ce privește susținerea pârâtului în sensul creării unei „situații clare de conflict de interese potențial”, prin aceea că directorul și directorii adjuncți ai I.N.M. sunt numiți și revocați de Plenul C.S.M., iar Consiliul Științific al I.N.M. este prezidat de directorul acestei instituții, ceea ce ar conduce la o relație de subordonare administrativă a conducerii I.N.M. față de Plenul Consiliului Superior al Magistraturii, Curtea apreciază că în situațiile respective există instituția abținerii de la vot de care reclamanta poate uza atunci când sunt dezbătute probleme legate de activitatea I.N.M.

Mai mult decât atât, aceeași situație de „conflict de interese potențial” se poate ivi și în cazul categoriei formatorilor cu normă parțială, astfel că pentru egalitate de tratament ar trebui ca și cu privire la aceștia să se considere că este inacceptabil să dețină calitatea de membru C.S.M.

În consecință, pentru cele expuse mai sus, Curtea a apreciat acțiunea reclamantei ca întemeiată și, în temeiul dispozițiilor art. 1, 18 din Legea nr. 554/2004 a admis-o, a anulat Hotărârea C.S.M. nr. 204/7.04.2011 urmând ca reclamanta să fie inclusă în lista formatorilor aprobată de Plenul C.S.M. prin Hotărârea nr. 205/2011, în calitate de formator cu normă întreagă pentru formare continuă la disciplinele drept penal și drept procesual penal.

5. Indemnizația pentru maternitate se calculează și se plătește de către fiecare angajator pentru persoanele asigurate în sistemul de asigurări de sănătate ce își au domiciliul sau reședința în România, și care desfășoară activitatea la mai mulți angajatori, pe

bază de contract individual de muncă sau în baza raportului de serviciu.

Pentru repararea prejudiciului moral suferit ca urmare a faptei angajatorului de a nu achita indemnizația de maternitate, reclamantul este ținut a-i dovedi cătimea, potrivit art. 1169 din Codul civil.

(Curtea de Apel București, Secția a VII-a Civilă și pentru cauze privind Conflicte de Muncă și Asigurări Sociale, Decizia civilă nr. 4701/01 septembrie 2011, Dosar nr. 11726/3/2010, 890/2011)

Prin sentința civilă nr.7644/27.10.2010 pronunțată în dosarul nr.11726/3/LM/2010, Tribunalul București - Secția a VIII-a Conflicte de Muncă și Asigurări Sociale a admis în parte cererea de chemare în judecată formulată de reclamanta J.C. în contradictoriu cu pârâtul Institutul Național al Magistraturii și a obligat pârâtul să-i plătească reclamantei indemnizația de maternitate pe perioada 01.01.2010-28.02.2010 în cuantum de 85% lunar din media veniturilor brute pe ultimele 6 luni anterioare perioadei menționate mai sus; a respins ca neîntemeiat capătul de cerere ce are ca obiect daunele morale.

Pentru a pronunța această sentință, prima instanță a reținut următoarele:

Între reclamantă și pârât există rapoarturi de muncă potrivit Hotărârii Consiliului Științific al I.N.M. nr. 1/30.01.2008 aprobată prin Hotărârea Plenului C.S.M. nr. 353/10.04.2008, astfel că s-a înlăturat ca neîntemeiată susținerea Institutului Național al Magistraturii din întâmpinare referitoare la inexistența raporturilor de muncă dintre părți. Potrivit art.1 alin.1 lit. a din O.U.G. nr. 158/2005 persoanele asigurate în sistemul de asigurări de sănătate ce își au domiciliul sau reședința în România au dreptul la concedii medicale și asigurări sociale de sănătate dacă desfășoară activități pe bază de contract individual de muncă sau în baza raportului de serviciu. Pentru a beneficia

de indemnizație pentru maternitate, condiția impusă de art. 2 alin. 1 lit. c și art. 7, cât și art. 11 alin. 1 din O.U.G. nr. 158/2005 este de fi realizat un stagiu minim de cotizare de o lună în ultimele 12 luni anterioare lunii pentru care se acordă concediul medical, în baza certificatului medical eliberat de medicul curant potrivit reglementărilor în vigoare. Indemnizațiile se calculează și se plătesc de fiecare angajator pentru persoana asigurată care se află în două sau mai multe situații prevăzute de art. 1 alin. 1 lit. A și B și care desfășoară activitatea la mai mulți angajatori conform art. 33 din O.U.G. nr. 158/2005. Reclamanta a făcut dovada cu copia certificatelor medicale nr. 0487068 și nr. 0487083 potrivit art. 1169 Cod civil, că în perioada 01.01.2010-31.01.2010 și 01.02.2010-28.02.2010 a fost în concediu medical. Prin sentința civilă nr. 1978/08.03.2010 pârâtul a fost obligat față de reclamantă la plata indemnizației pentru incapacitate temporară de muncă pentru perioada 01.09.2009-24.09.2009 și a indemnizației de maternitate cuvenită pentru perioada 26.10.2009-31.12.2009.

În raport de motivarea expusă s-a dispus admiterea în parte a cererii de chemare în judecată și obligarea pârâtului să-i plătească reclamantei indemnizația de maternitate pe perioada 01.01.2010-28.02.2010 în cuantum de 85% lunar din media veniturilor brute pe ultimele luni anterioare perioadei menționate mai sus.

Capătul doi din acțiune referitor la daunele morale a fost respins ca neîntemeiat cu motivarea că, reclamanta nu a făcut dovada, potrivit art. 1169 Cod civil, a câștigii prejudiciului moral suferit ca urmare a faptei pârâtului de a nu-i achita indemnizația de maternitate pe perioada 01.01.2010-28.02.2010, astfel că nu sunt îndeplinite prevederile art. 269 din Codul muncii coroborate cu prevederile art. 998 Cod civil.

Împotriva acestei sentințe au declarat recurs în termen legal ambele părți,

criticând-o pentru nelegalitate pentru considerente diferite.

Invocând temeiurile de modificare prevăzute de art. 304 pct. 8, 9 Cod procedură civilă, recurentul Institutul Național al Magistraturii a susținut în esență pronunțarea sentinței atacate cu interpretarea greșită a actului juridic dedus judecătii și normelor de drept substanțial incidente în cauză.

În motivarea recursului formulat, recurentul-pârât a arătat că, în susținerea cererii sale, reclamanta a invocat art. 33 din O.U.G. nr. 158/2005, potrivit căruia, pentru persoana asigurată care se află în două sau mai multe situații prevăzute la art. 1 alin. 1 lit. A și B și care desfășoară activitatea la mai mulți angajatori, indemnizațiile se calculează și se plătesc după caz de fiecare angajator. În acest text de lege, la care se face trimitere (art. 1 alin. 1 lit. A și B din O.U.G. nr. 158/2005) se arată care sunt persoanele care au dreptul la concedii medicale și la indemnizații de asigurări sociale de sănătate, și anume cele care: A . desfășoară activități pe bază de contract individual de muncă sau în baza raportului de serviciu; B. desfășoară activități în funcții electivă sau sunt numite în cadrul autorității executive, legislative ori judecătorești, pe durata mandatului, precum și membrii cooperatori dintr-o organizație a cooperăției meșteșugărești, ale căror drepturi și obligații sunt asimilate, în condițiile prezentei legi, cu ale persoanelor prevăzute la lit. A.

A arătat recurentul că reclamanta, în calitate sa de formator în cadrul I.N.M., nu a încheiat un contract de muncă și nici nu are un raport de serviciu cu acesta. Conform art. 108 din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, **salarizarea personalului de instruire al I.N.M. se face prin sistemul plății cu ora, în funcție de numărul de ore de seminar sau curs susținute, de indemnizația brută lunară a funcției de judecător la Înalta**

Curte de Casație și Justiție și de norma didactică.

Având în vedere că formatorii I.N.M. își desfășoară activitatea într-un cadru legal specific, propriu situației lor, **aceștia nu încheie contracte individuale de muncă și nu se află în raporturi de serviciu** cu I.N.M.

Referitor la principiul invocat de către aceeași reclamantă potrivit căruia forma scrisă a contractului de muncă nu este o condiție „ad validitatem”, acesta nu are relevanță în cauză, deoarece își găsește aplicabilitate doar în cazurile în care, contrar prevederilor legale, nu s-a încheiat un contract de muncă scris. Or, în cazul de față, tocmai legea este cea care reglementează o altă modalitate de stabilire a raporturilor dintre I.N.M. și formatori, prin alte modalități decât prin încheierea unui contract individual de muncă.

În motivarea recursului formulat, recurenta-reclamantă J.C. a aratat că, prin sentința recurată, instanța de fond, constatând refuzul nejustificat al pârâtului de a plăti indemnizațiile convenite, a admis în parte acțiunea, obligând pârâtul la plata indemnizației de maternitate pe perioada 01.01.2010-28.02.2010, în cuantum de 85% din media veniturilor brute pe ultimele 6 luni.

A solicitat recurenta admiterea recursului și obligarea pârâtului și la plata daunelor morale în cuantum de 1.000 lei, astfel cum a solicitat prin acțiunea introductivă. Totodată, solicită a se cenzura reținerile instanței de fond, potrivit cu care “reclamanta nu a probat potrivit art. 1169 Cod civil cătimea prejudiciului moral suferit”, fiind unanim cunoscut că daunele morale, spre deosebire de cele materiale, nu suportă o cuantificare a câtimii lor, ci ele se acordă prin aprecierea instanței.

În acest sens, a învederat că fapta ilicită a pârâtului a fost reținută chiar de instanța de fond, iar prejudiciile morale și

legătura de cauzalitate nu se dovedesc în sensul clasic al termenului, aplicabil prejudiciilor materiale, ci se acordă prin apreciere, în raport de circumstanțele speței.

În aprecierea prejudiciului moral pe care l-a suferit reclamanta, în afara împrejurării, că declanșarea oricărui proces este susceptibil de a crea o stare de frustrare părții nedreptățite, aceasta a solicitat a se avea în vedere două aspecte:

În primul rând, circumstanțele personale în care s-a aflat în perioada 01.09.2009- 24.09.2009 pentru care i s-a acordat concediu de risc maternal, fiind sub amenințarea de a pierde sarcina.

Este lesne de intuit, în aceste condiții particulare de sănătate, cât de mult au afectat-o deplasările repetate la instituția pârâtă și la notar, deoarece pentru fiecare lună a fost nevoită să depună o nouă cerere la I.N.M., însoțită de o copie legalizată la notar de pe fiecare certificat de concediu medical în parte, cu fiecare ocazie fiind tratată de o manieră cu totul sub demnitatea sa, prin discuțiile avute cu reprezentanții pârâtului, care, evitând din motive neștiute decât de domniile lor aspectele de dreptul muncii și al asigurărilor sociale învederate, au axat discuțiile în principal pe materia pe care recurenta-reclamantă o predă în cadrul I.N.M., și anume, Metodologia actului de justiție.

Un alt aspect abordat în discuții de reprezentanții pârâtului a fost cel al numărului de ore predate, mic în opinia domniilor lor, aspect pe de o parte nerelevant, întrucât consecința ar fi fost că indemnizațiile s-ar fi plătit în acest caz într-un cuantum mic, iar pe de altă parte nereal, întrucât în general nu i-au lipsit doar câteva ore pe lună pentru a o putea detașa cu totul de la instanță la I.N.M., fiind opțiunea sa exclusivă de a rămâne și în cadrul Tribunalului să își desfășoare activitatea profesională de bază, aceea de judecător.

Deplasările repetate, acest soi de discuții și formularea de cereri de chemare în judecată, în perioada în care ar fi trebuit să se bucure de venirea pe lume a unui copil și în contextul în care indicațiile medicale au fost acelea de repaos la pat și evitarea stresului sub amenințare de avort, respectiv de naștere prematură (a se observa din înscrisurile medicale starea sarcinii, aceea de “placentă praevia centrală”, caz în care se recomanda repaos absolut la pat), sunt de natură a crea imaginea prejudiciului moral suferit.

Corelativ, este de apreciat asupra sentimentelor de nedreptate și de stres pe care le-a încercat, având în vedere și calitatea pârâtului, de instituție specializată care asigură pregătirea viitorilor magistrați, fiind presupus că acționează cu bună credință în raporturile sale juridice.

În acest context, recurenta a învederat că pârâtul a înțeles să plătească de bună voie concediul de maternitate altor colege formator, ba chiar și celor care activează la aceeași catedră.

În raport de împrejurările expuse, respingerea cererii privind daunele morale solicitate nu s-ar putea justifica prin împrejurarea că a obținut parțial satisfacție prin recunoașterea dreptului, întrucât pe de o parte, nu s-a îndoit niciun moment de existența dreptului, iar pe de altă parte, acest drept nici nu i-a fost contestat de instituția pârâtă prin vreun argument de ordin juridic; mai mult, și buna sa credință procesuală este discutabilă, întrucât nu a depus nici măcar întâmpinare în dosarul de fond (e adevărat însă că a depus un înscris, ce ar putea primi această calificare, prin care s-a opus la cererea de preschimbare a termenului).

De asemenea, recunoașterea dreptului prin sentința recurată nu a avut niciun efect în privința conduitei pârâtului; astfel, cu toate că sentința este executorie, ea nu a fost executată până în prezent, astfel încât, în ceea ce o

privește, sentimentul de nedreptate persistă.

Potrivit art. 6.1. din **Carta europeană privind statutul judecătorilor**, exercitarea ca profesie a funcțiilor judiciare implică remunerarea judecătorului la un nivel stabilit în așa fel încât să-l ferească de presiuni ce vizează să influențeze sensul deciziilor sau în general comportamentul său jurisdicțional, afectându-i astfel independența și imparțialitatea.

Potrivit art. 6.3. statul are obligația de a adopta măsuri privind asigurarea judecătorului de profesie împotriva riscurilor sociale legate de boală, maternitate, invaliditate, bătrânețe și deces.

A subliniat recurenta că indemnizația pentru risc maternal, ca și cea pentru naștere și lăuzie înlocuiesc veniturile cu caracter salarial și, prin urmare, lipsirea lor în mod nejustificat este de natură în mod evident a afecta nivelul de trai obișnuit al persoanei îndreptățite, persoană care de altfel, atunci când starea sănătății i-a permis, și-a îndeplinit cu pasiune activitatea în cadrul instituției pârâte și a cotizat sume respectabile către buget.

Nu s-au administrat probe noi în calea de atac a recursului.

Examinând sentința civilă atacată, sub aspectul criticilor aduse, a actelor și lucrărilor dosarului, normelor de drept material incidente în cauză, Curtea a apreciat nefondate recursurile, pentru considerentele de fapt și de drept ce se vor înfățișa în cuprinsul prezentei motivări a deciziei.

Criticile formulate de recurentul Institutul Național al Magistraturii, întemeiate pe dispozițiile art. 304 pct. 8, 9 Cod procedură civilă sunt nefondate, prima instanță realizând o corectă interpretare a actului juridic dedus judecății și normelor de drept material incidente în cauză.

Astfel, dreptul la indemnizația de maternitate solicitat prin acțiunea pendinte și acordat prin sentința atacată se cuvine

recurente-reclamante J.C., în baza art. 33 din O.U.G. nr. 158/2005, dispoziții potrivit cărora persoana asigurată care-și desfășoară activitatea la mai mulți angajatori, la fiecare dintre aceștia fiind asigurată, conform ordonanței de urgență sus enunțate, indemnizațiile se calculează și se plătesc, după caz, de fiecare angajator.

Ori, recurenta în cauză a prestat activitatea atât la Tribunalul București, cât și la Institutul Național al Magistraturii, indemnizația fiind datorată separat de fiecare angajator, dat fiind faptul că și contribuțiile au fost reținute și virate individualizat la fiecare angajator.

De altfel, conținutul în date al adevărului nr. 3147/14.09.2009 atașată la dosarul cauzei în probațiune, atestă că recurentul Institutul Național al Magistraturii a reținut și virat contribuția de asigurări sociale de sănătate în cuantum legal.

În cauză, este îndeplinită și condiția prevăzută de art. 1 alin. 1 lit. a) din actul normativ aplicabil în cauză – O.U.G. nr. 158/2005, întrucât între părți au existat raporturi de muncă concretizate prin prestarea muncii și plata salariului, salarizare care se realizează conform art. 44 alin. 2 din Hotărârea C.S.M. nr. 127/2007 și art. 80 alin. 2 din Legea nr. 128/1997 privind Statutul personalului didactic. Raportul juridic existent între părți este un raport juridic de muncă, ce nu necesită existența unei convenții, cum nelegal pretinde recurentul Institutul Național al Magistraturii, întrucât potrivit art. 79 alin. 3 din Legea nr. 128/1997 – conținutul concret al normei didactice se menționează în fișa individuală a postului, ce constituie anexă la contractul individual de muncă.

Cu toate acestea, contractul individual de muncă îmbracă formă scrisă, respectiv Hotărârea Consiliului Științific I.N.M. nr. 1/30.01.2008 aprobată prin Hotărârea Plenului C.S.M. nr. 353/20.04.2008.

Faptul că plata indemnizației se realizează în funcție de numărul de ore și seminarii nu implică inexistența contractului de muncă.

Criticile formulate de recurenta reclamantă sunt, de asemenea, neîntemeiate. Este adevărat, că în materia daunelor morale, principiul reparării integrale a prejudiciului nu poate avea decât un caracter aproximativ, fapt explicabil în raport de natura neeconomică a respectivelor daune, imposibil a fi echivalate bănește, nelegale fiind susținerile primei instanțe, în sensul că reclamanta „nu ar fi probat cătimea prejudiciului moral suferit”, pe aspectul în discuție. În schimb, se poate acorda victimei o indemnizație cu caracter compensatoriu, tinzând la oferirea unui echivalent care, poate fi o sumă de bani ce-i permite să-și compenseze rezultatul dezagreabil al faptei ilicite. De aceea, ceea ce trebuie evaluat în realitate este despăgubirea care vine să compenseze prejudiciul, nu prejudiciul ca atare. Din acest motiv, instanța sesizată cu repararea prejudiciului nepatrimonial trebuie să stabilească o sumă necesară nu atât pentru a repune victima într-o situație similară cu cea avută anterior, cât de a-i procura satisfacții de ordin moral susceptibile de a înlocui valoarea de care a fost privată.

Recunoașterea unui drept de despăgubire nu se poate explica decât prin voința de a oferi o satisfacție care poate contrabalansa efectul vătămării și fără ca această satisfacție să aibă o reală corespondență cu prejudiciul, astfel că, la cuantificarea sumei, accentul trebuie pus pe importanța prejudiciului din punct de vedere al victimei.

Este de netăgăduit că declanșarea unui proces este susceptibil într-adevăr de a crea o stare de frustrare părții nedreptățite, numai că, admitându-i-se acțiunea, reclamantei s-a realizat o suficientă și justă reparație a prejudiciului moral suferit.

Totodată, ca orice pretenție dedusă judecății, prejudiciul moral trebuie dovedit, pentru ca instanța să poată aprecia asupra cuantumului indemnizației pecuniare, prin care se recunoaște realizarea unei reparații adecvate, obligație neîndeplinită de reclamantă. Aceasta a indicat cuantumul daunelor morale, însă nu a dovedit vătămarea produsă, sens în care, Curtea va menține măsura respingerii acestei cereri ca neîntemeiată, întrucât actele medicale anexate la dosar, deși atestă riscul unei nașteri premature în cazul reclamantei, nu confirmă neapărat legătura de causalitate între acest risc și traumele psihice pretinse de reclamantă a fi suferite, ca urmare a deplasărilor repetate, a deselor cereri formulate pentru plata indemnizației

de maternitate de la recurentul pârât Institutul Național al Magistraturii, considerând că prin admiterea acțiunii s-a realizat o suficientă și justă reparație prejudiciului suferit, așa cum s-a mai arătat.

Față de aspectele de fapt și de drept mai sus redate, Curtea, în baza art. 312 alin. 1 prin raportare la art. 304 pct. 8, 9 Cod procedură civilă, a respins recursurile ca nefondate, menținând ca legală sentința atacată, fiind dată cu interpretarea corectă a actului juridic dedus judecății și normelor de drept substanțial incidente în cauză.

**Rubrică realizată de
judecător Paula Andrada Coțovanu,
Curtea de Apel Pitești**